

Començo aquesta secció amb la temptativa de parlar de l'art des d'una mirada marginal, imperfecta i explorativa. El detonant d'aquesta primera càpsula ha estat una conversa casual amb un artista jove (o no tant, cap als 40). Li estava parlant de l'exposició de Jaume Xifra, que ha comissariat Pilar Parcerisas, sorpresa per l'escàs coneixement que hi ha sobre aquest autor de la generació de París, quan em va confessar que ell tampoc no n'havia sentit a parlar. Amb un intent de descriure el context, vaig parlar de Benet Rossell, que tampoc li sonava (a Antoni Miralda sí que el coneixia). A partir d'aquí vaig citar altres noms: Pere Noguera? Francesc Abad? Grup de Treball?... I altres autors com ara el crític, escriptor i poeta Carles Hac Mor... Res, no li venia cap imatge... Em pregunto si coneixeria artistes de la generació dels 80 i 90 de la mateixa fornada que Ignasi Abellí, Perejaume o Jordi Colomer.

Lamentablement no és un cas aïllat. És un fet, els artistes conceptuals i postconceptuals catalans, i fins i tot de les generacions més recents, han deixat de ser un referent per als artistes actuals que, això sí, estan al dia de les figures que destaquen en les grans biennals.

Com a resultat d'això, es produeix un efecte curiós, que els mateixos artistes desconeixen la seva pròpia posició relativa respecte del context de l'art. Aquest fenomen no deixa de ser una conseqüència de la invisibilitat que tenen molts artistes –gairebé testimonial o anecdòtica– en la vida social, artística i acadèmica: exposicions, estudis, publicacions, monogràfics, documentals, currículums, etc. Hi ha un buit inaudit, en comparació amb altres països en els quals és freqüent la revisió dels referents amb una mirada més contextual, i que estableix un diàleg entre generacions. Perdre el context és especialment preocupant quan anem a les conclusions de l'estudi de Paul Ingram i Mitali Banerjee,

Jaume Xifra. *Essais d'articulation et répertoire*. c. 1981/1982.
Pintura i esprai sobre tela. Donació a l'Ajuntament de Salt.

que el 2018 van analitzar els cercles socials dels artistes pioners de l'abstracció, a partir de dades diverses: els artistes que millor van funcionar ho van fer més per les seves connexions que no pas atenent a les aportacions artístiques. Llavors... No és especialment greu deixar d'atendre els artistes que no han assolit l'èxit? No seria la seva aportació més significativa del que es podria esperar?

Potser és l'acceleració del temps, el complex de país petit o el fet de tenir la mirada

posada en allò que hi ha més enllà de les nostres fronteres el que ens empeny a viure sense referents –o amb referents efímers–, però aquesta descontextualització ens aboca a una deriva permanent. Què podem esperar de la globalització? Avui només interessa el *business* i els contactes, i l'art, al final, per uns és vist com una frivolidat i pels altres, a l'extrem oposat, com una activitat elitista. Enmig de tot plegat, els artistes a la deriva, *buscant-se la vida*.

A la deriva

És un fet, els artistes conceptuals i postconceptuals catalans, i fins i tot de les generacions més recents, han deixat de ser un referent per als artistes actuals que, això sí, estan al dia de les figures que destaquen en les grans biennals